

ע"פ 1406/16 - מומי אלימלך נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1406/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: מומי אלימלך

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופט א' רומנוב) מיום 6.1.16 בת"פ 37430-10-14

תאריך הישיבה: ה' באלול התשע"ו (8.9.16)

בשם המערער: עו"ד ארנון איתן

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. ערעור על העונש שנגזר על המערער, והוא שלושים חודשי מאסר לריצוי בפועל בצירוף הפעלה של 10 חודשי

עמוד 1

מאסר מותנה, וכן מאסר על תנאי של 8 חודשים. בפרשה בה עסקין הואשמו שניים – נאשם 1, בן דודו של המערער, והמערער עצמו בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות וכן הואשם המערער בתקיפה. בתיק הושג הסדר טיעון, בוריאציות שונות לגבי סעיפי האשמה – וכן הוסר נושא התקיפה מן המערער. הפרשה נבעה כפי ששכיח לצערנו במקומותינו, מסכסוך של פחות ממה בכך בשל החניית רכב על-ידי נאשם 1 בחסימה, וסכסוך מילולי אשר גלש לכך שנאשם 1 הזמין את המערער לבוא "לברר" את האירוע, תוך שהמערער מצטייד בסכין. בפועל הגיע ה"בירור" לידי תקיפה קשה של המתלונן על-ידי שני הנאשמים ודקירתו על-ידי המערער שהצריכה אשפוז.

ב. בית המשפט קמא עיין בתסקירי שירות המבחן. לנאשם 1 עבר נקי; למערער עבר מכביד של אלימות ומאסרים. למערער גם רקע פסיכיאטרי שלא נפרט, המצריך טיפול תרופתי. בית המשפט קמא גזר על הנאשם 1 מאסר בעבודות שירות, ועל המערער השית את העונש כאמור מעלה. עם זאת ציין כי המערער עשה מאמצים – לאחר שחרורו ממאסר קודם – להשתקם, והובעה תקווה לכך על-ידי בית המשפט קמא.

ג. בערעור (שהוגש באפריל 2016 ורצוי היה שיישמע במועד מוקדם יותר) ובפנינו, נטען כי הפער בין עונשי הנאשמים, בהתחשב בשוני בחלקיהם בפרשה ובעברו של המערער, גדול מדי. כן נטען באשר למצבו הנפשי של המערער, וצוין כי לאחר גזר הדין עשה המערער נסיון אבדני בקפיצה מגובה, וכיום הוא מהלך בעזרת הליכון או מתנייד בכסא גלגלים.

ד. התסקיר העדכני של שירות המבחן מטעים את מצבו הרפואי של המערער המצוי במר"ש בשירות בתי הסוהר, וכן צוין כי הוא משתתף בלימודים ובקבוצה טיפולית, ובאת כוח השירות עמדה על הצורך בטיפול.

ה. המדינה מתנגדת להקלה בעונש בשל חומרת העבירה.

ו. לאחר העיון ושמיעת באי כוח הצדדים סבורים אנו כי טעמי הערעור מצדיקים הקלה מסוימת, הנובעת הן מן הפער בעונשים הן מרקעו הנפשי של המערער; זאת מבלי לגרוע כהוא זה מחומרת הפרשה והבריונות שבה. באשר לפער בין המערער לנאשם 1, אמנם המדינה לא עירערה על גזר דינו של הנאשם 1, אך הוא היה ה"ראש" מאחורי הפרשה ומי שהזמין את המערער לתוכה, וגם השתתף במעשים האלימים; מוצדק פער משמעותי ביניהם, אך דומה שהפער גדול מדי. אנו ערים לעברו המכביד של המערער, ועדיין – בהצטרף לכך רקעו הפסיכיאטרי, וההרעה במצבו הפיסי מאז גזר הדין – הגענו למסקנה שיש להעמיד את המאסר בפועל (כולל) על 30 חודש. המאסר על תנאי בעינו.

ז. הערעור מתקבל לפי האמור, ונעיר כי ככל שיובא המערער בהקדם לפני ועדת שחרורים, אנו מניחים כי נושא הטיפול – שהוא הכרחי – יעמוד בראש מעייניה לשם תכנית ברורה, ובין השאר יודגש הטיפול התרופתי, דבר שעל המערער להיות ער לו מאוד.

ניתן היום, ה' באלול התשע"ו (8.9.2016).

